

Despre frunze

Maria Podari

- frunza, ia forma viorii, ce cântă-n surdină, pe obrazul poemului.
- pe care parte se lasă, inima frunzei în zbor?
- izvoarele inimii, pășesc printre colțuroasele pietre, să-și caute vadul și frunzele.
- când râzi deschizi seiful frunzelor în muguri.
- sunt frunza ce stăruie, până la descompunerea nopții, cu raze albastre.
- zborul frunzei, dintr-o parte în alta, până la starea de fân, în căpițele mâinilor.
- puritatea - casa mișcării originare, unde revii, după atâtea hohotiri ale frunzelor
- pe drumul rărit, ca într-un hamac, se leagănă frunza.
- umanul din noi, pinten de foc, în ochii măriți ai minunilor și limpedea stare a frunzei.
- dacă slova s-ar topi în sufletul frunzei, cerul ar semăna monștrii.
- dar, recunosc și legat la ochi, cerul de-acasă, unde frunza îmbracă cămașa de marchizet, cusută cu fir de mărgele - de mama.
- dorul arde, până la identificarea cu frunzele, la ferestrele lumii.